

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2019 r. Trybunał (szósta izba) odrzucił odwołanie i postanowił, że Adis Higiene, S.L. pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 9 listopada 2018 r. — Ascopiave SpA i in./Ministero dello Sviluppo Economico i in.

(Sprawa C-711/18)

(2019/C 131/23)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ascopiave SpA, Bim Belluno Infrastrutture SpA, Centria Srl, Retipiù Srl, Pasubio Distribuzione Gas Srl — Unipersonale, Pasubio Group SpA, Unigas Distribuzione Srl

Strona przeciwna: Ministero dello Sviluppo Economico, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero per gli Affari Regionali e le Autonomie

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności wspólne zasady rynku wewnętrznego energii elektrycznej i gazu ziemnego oraz zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań umożliwiają wsteczne stosowanie kryteriów ustalenia kwot zwrotów należnych byłym koncesjonariuszom, co wpływa na wcześniejsze stosunki umowne, czy też takie stosowanie jest uzasadnione, również w świetle zasady proporcjonalności, potrzebą ochrony innych interesów publicznych o europejskim znaczeniu i związanych z koniecznością zapewnienia lepszej ochrony konkurencji na docelowym rynku oraz wzmocnionej ochrony użytkowników usługi, którzy mogliby pośrednio odczuć skutki ewentualnego wzrostu kwot należnych byłym koncesjonariuszom?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 3 grudnia 2018 r. — Ryanair Designated Activity Company/Országos Rendőr-főkapitányság

(Sprawa C-754/18)

(2019/C 131/24)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ryanair Designated Activity Company

Strona pozwana: Országos Rendőr-főkapitányság

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dotyczący prawa wjazdu art. 5 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej decyzje 64/221/EWG, 72/194/EWG, 68/360/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że, do celów zastosowania tej dyrektywy, zarówno posiadanie ważnej karty pobytowej, określonej w art. 10, jak i posiadanie karty stałego pobytu, o której mowa w art. 20 tej dyrektywy, zwalnia członka rodziny z obowiązku posiadania wizy przy wjeździe na terytorium państwa członkowskiego?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 5 dyrektywy 2004/38 i jego ust. 2 należy interpretować w ten sam sposób w przypadku, gdy osoba, która jest członkiem rodziny obywatela Unii i nie posiada obywatelstwa innego państwa członkowskiego, nabyła prawo stałego pobytu w Zjednoczonym Królestwie i to właśnie to państwo wydało jej kartę stałego pobytu? Innymi słowy, czy posiadanie karty stałego pobytu, o którym mowa w art. 20 tej dyrektywy, wydanej przez Zjednoczone Królestwo, zwalnia jej posiadacza z wymogu uzyskania wizy, niezależnie od tego, czy do tego państwa będzie miało zastosowanie wskazane w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38 rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu, o którym mowa w art. 5 ust. 2 dyrektywy, jak również rozporządzenie (UE) 2016/399 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen)?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze i drugie, czy posiadanie wydanej zgodnie z art. 20 dyrektywy 2004/38 karty pobytowej należy uznać samo w sobie za wystarczający dowód tego, że posiadacz tej karty jest członkiem rodziny obywatela Unii i, bez konieczności przedstawiania innego dokumentu czy też zaświadczenia, jest uprawniony, jako członek rodziny, do wjazdu na terytorium innego państwa członkowskiego, jak również jest zwolniony z wymogu posiadania wizy na podstawie art. 5 ust. 2 tej dyrektywy?
- 4) Na wypadek, gdyby Trybunał udzielił odpowiedzi przeczącej na trzecie pytanie prejudycjalne — czy art. 26 ust. 1 lit. b) i ust. 2 [KWUS] należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy musi, oprócz skontrolowania dokumentów podróży, sprawdzić, czy podróżny zamierzający odbyć podróż z kartą stałego pobytu, o której mowa w art. 20 dyrektywy 2004/38, jest w momencie wjazdu rzeczywiście członkiem rodziny obywatela Unii?
- 5) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte:
 - i) czy w przypadku, gdy przewoźnik lotniczy nie jest w stanie określić tego, czy podróżny, który zamierza odbyć podróż z kartą stałego pobytu, o której mowa w art. 20 dyrektywy 2004/38, jest w momencie wjazdu rzeczywiście członkiem rodziny obywatela Unii, przewoźnik ten jest zobowiązany odmówić tej osobie wejścia na pokład samolotu i przewozu do innego państwa członkowskiego?
 - ii) czy w przypadku, gdy przewoźnik lotniczy nie przeprowadza kontroli tej okoliczności czy też nie odmawia przewozu pasażera, który nie może wykazać swego statusu członka rodziny — a który ponadto posiada kartę stałego pobytu — przewoźnik ten może z tego powodu zostać ukarany grzywną w oparciu o art. 26 ust. 2 kodeksu granicznego Schengen?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 158, s. 77